

Κύπρος Χρυσάνθου

ΤΟ ΤΟΥΝΕΛΙ*

Π ρ ο σ ω π α :

ΠΕΤΡΗΣ

ΑΚΗΣ (Δεσμοφύλακας)

ΦΥΤΗΣ

ΑΝΤΡΕΑΣ

ΔΥΟ ΦΩΝΕΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Κλειστή η σκηνή. Ακουονται τὸ πιο κάτω:

(Κομπάνες τῆς φυλοκῆς) Φυλακισμένοι 1ν — Φυλακισμένοι Αουτ Βαρεια θρηματ.
Δεσμοφυλάκων που πλησιάζουν. Σιδερένια βαρειά πορτα που ἀνοίγει)

Α' ΦΩΝΗ: Ἐμπρός! Ξυπνάτε!

Β' ΦΩΝΗ: Ἐγερτήριο. (Κτύπημα σιδερένιας πόρτας)

Α' ΦΩΝΗ: Ἐμπρός! Κεντρικὲς Φυλακὲς εἶναι δωμέσα! Δὲν εἶναι Ξενοδοχεῖο! (Μουρμουρητὸ πλήθους).

Β' ΦΩΝΗ: Ἔτοιμοι νὰ βγεῖτε ἀπὸ τὰ κελλιά.

(Σειρὰ ἀπὸ σιδερένιας πόρτες ποὺ ἀνοίγουν διαδοχικὰ. Βήματα φυλακισμένων).

Α' ΦΩΝΗ: «Φώλιν»! ΠοράταΞις, μπροστὰ στὰ κελλιά (Μουρμουρητὰ—Βήματα).

Β' ΦΩΝΗ: Κελλί 3. Δύο φυλακισμένοι.

Α' ΦΩΝΗ: ἘντάΞει.

Β' ΦΩΝΗ: Κελλί 1. Τρεῖς φυλακισμένοι (Μετρῶ) Ἐνας, δύο, τρεῖς

Α' ΦΩΝΗ: Κκορρέκτ!

Β' ΦΩΝΗ: Κελλί 3. Δύο φυλακισμένοι.

Α' ΦΩΝΗ: ἘντάΞει.

Β' ΦΩΝΗ: Κελλί 4. Ἐνας φυλακισμένος. Κκορρέκτ.

Α' ΦΩΝΗ: ἘντάΞει.

Β' ΦΩΝΗ: Φυλακισμένοι αουτ!

* Μεταδόθηκε ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸν Ἰδρυμα Κύπρου τὴν 1 Ἀπρίλη τοῦ 1967

ΠΡΩΤΗ ΕΙΚΟΝΑ

(Στήν κουζίνα τῶν φυλακῶν. Στὴ μέση ἓνα τραπέζι μεταλλικό, γεμάτο πατάτες πού καθαρίζει ὁ Φυτῆς, γιὰ τὸ φαγητό. Χάμω μιὰ τετράγωνη πλάκα μαρμάρινη, πού σηκώνουν ὅταν θὰ μπεῖ ἐκεῖνος πού δουλεύει στὴν ὑπόνομο. Πίσω καὶ πλάι τοῦ τραπέζιου λαμαρίνες ψησίματος, πού καθαρίζει ὁ Φυτῆς. Ἀνοίγει ἡ αὐλαία κι' ὁ Πετρῆς προσπαθεῖ νὰ σηκῶσει τὸ μάρμαρο ἀπὸ τὸ δάπεδο.)

ΦΥΤΗΣ: (Μπαίνοντας) Τελείωσες;

ΠΕΤΡΗΣ: Τὰ κατάφερα. Σήκωσα τὴν πλάκα. (Τὴν μετατοπίζει).

ΦΥΤΗΣ: Βάλε τὴν ἐδῶ. Κοντὰ. Ἄ μιὰ στιγμούλα. (Παίρνει πατατόφυλλα καὶ τὰ σκορπίζει ἀπάνω στὴν πλάκα). Νὰ τὴν καμουφλάρουμε μὲ πατατόφυλλα. Μιά στιγμή νὰ κόψω καὶ λίγες πατάτες νὰ καλυφθεῖ καλύτερα. (Κάβει καὶ σκορπᾷ κομμάτια πατάτες). Ὁραῖα. Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε;

ΦΥΤΗΣ: Ἐμπρός. Τί στέκεσαι; Νὰ πεταχτῶ ἔξω νὰ δῶ τί λέει ὁ Ἄκης ὁ δεσμοφύλακας; Ἔ! ὄχι καὶ νὰ κάψουμε τὸν ἄνθρωπο. Αὐτὸς ἔφερε τὰ ἔργαλεῖα.

ΠΕΤΡΗΣ: Τὸ κλειδί; Ἐδῶ σέ θέλω.

ΦΥΤΗΣ: Προχώρα, καῦμένε Πετρῆ, τὸ σκάψιμο κι' ἔχει ὁ Θεός!

ΑἲΚΗΣ: (Μπαίνοντας) Ἐρχονται κατὰ ἔδῳ στό μαγερεῖο! Τὸ νοῦ σας.

ΦΥΤΗΣ: Βάλε τὴν πλάκα νὰ κλείσει ἡ τρύπα. (Πιάνουν κι' οἱ δυὸ καὶ τὴν τοποθετοῦν). Τὸ τραπέζι τώρα. Βοήθα νὰ τὸ βάλουμε ἐδῶ. Ἐδῶ ντέ, νὰ τὴν σκεπάζει. Καὶ τώρα καθάρισμα τῆς πατάτας. Πατάτα καὶ πατάτα. (Καθαρίζει πατάτες). Σκούπιζε ἴντε μὴ μὲ κοιτάξεις. (Σκούπιζει). Ἔ! σιγὰ καὶ μᾶς ἐπνίξες στὴν σκόνη.

ΑἲΚΗΣ: Πᾶνε ἀλλοῦ. Εὐτυχῶς. Πάω νὰ μὴ βλέπω... καὶ νὰ βλέπω ἀλλοῦ... (Φεύγει).

ΦΥΤΗΣ: Ἄντε Πετρῆ. Ξεκίνο γιὰ δουλειά.

ΠΕΤΡΗΣ: Βοήθα νὰ ποραμερίσουμε τὸ τραπέζι.

ΦΥΤΗΣ: Ἐγὼ λέω νὰ μένει ὅπως εἶναι. Ἄσε το ἐδῶ. Σήκωσε τὴν πλάκα κι' ἄρχισε τὸ σκάψιμο. Τὸ τραπέζι θὰ σέ κρύβει. Θὰ καθάρισω τίς λαμαρίνες τοῦ φούρνου. Ὄταν χτυπῶ δυὸ φορές δυνατὰ καὶ σταματῶ... ἐσὺ σιωπῆ. Στόπ. Ὁραῖα;

ΠΕΤΡΗΣ: (Μπαίνει κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, σηκώνει τὴν πλάκα κι' ἐτοιμάζεται). Ὁραῖα. Ἐτοιμος νὸ ξεκινήσω. Μετατόπισα τὴν πλάκα. Νὰ! τὴ σκεπάζω καὶ μὲ πατατόφυλλα. Τώρα;

ΦΥΤΗΣ: Ἐφερα τίς λαμαρίνες. Ἐτοιμος; Ἐμπρός. (Ὁ ἓνας σκάβει κι' ὁ ἄλλος τρίβει τίς λαμαρίνες).

ΑἲΚΗΣ: (Μπαίνοντας) Θαῦμα, θαῦμα. Κι' ὅμως ἓνα πρᾶγμα δὲν σκεφτήκαμε. (Σταματοῦν).

ΦΥΤΗΣ: Τὸ κλειδί. Ἄκη, γιὰ νὰ ξεκλειδώσουμε τοὺς ἄλλους; Μὰ σοῦ ἐξήγησα πῶς στείλαμε σχέδια στό ἐργαστήρι μας στό Ψημολόφου. Ἐκεῖ κάποιος θὰ μᾶς φτιάξει... κλειδί. Θὰ σοῦ τὸ φέρουν. Ὁ ἴδιος... ὄχι δὲν ξέρω ποιός.

ΑἲΚΗΣ: Τὰ χῶματα ἀπὸ τὸ σκάψιμο ἐννοῶ.

ΦΥΤΗΣ: Ἄ!

ΠΕΤΡΗΣ: Τὰ χῶματα;

ΦΥΤΗΣ: Τά χώματα, είπες! Ποιός θά τά βγαζει έξω άπο τήν κουζίνα; Ποιός θά τά πετᾷ μακριά χωρίς νά σέ ύποψισταύν;

ΑΚΗΣ: Τά χώματα. Καί θά μέ πάρετε στό λαιμό σας. Έχω τρία παιδιά. Βρέ! Τρία κουτούβελα, γυναίκα, μάνα καί... πεθερό. Τί ἤθελα, μωρέ νά πλέξω!...

ΦΥΤΗΣ: Μονάχος σου δέχτηκες νά μᾶς βοηθήσεις. Δικαίωμά σου νά μᾶς ἀφήσεις στή μέση. Μά θᾶξεις τό κρίμα μας. Ο Ἄντρεας ὁ μηχανικός μελέτησε πῶς θ' ἀνοίχτει τό τουνέλι. Μηχανικός εἶναι. Μᾶς ἔκανε καί σχέδιο. Μόνο μ' αὐτό τόν τρόπο μπορούμε νά φύγουμε ἀπό δῶ μέσα. ἀπό τά μαῦρα κάγκελα τῆς φυλακῆς, καί νά ἐνωθοῦμε μέ τοὺς δικούς μας.

ΑΚΗΣ: Ωραία, ωραία. Τά χώματα, ὅμως; Ο κύριος Φιούλας

ΦΥΤΗΣ: Ποιός κύριος ντέ;

ΑΚΗΣ: Ὁ Διευθυντής, δηλαδή. Θά μᾶς τσακκώσει. Κι εσεῖς εἰσαστε πού εἰσαστε φυλακή. Ἐγώ;

ΠΕΤΡΗΣ: (Ποῦ ἔπαιζε τά δάκτυλα στή λαμαρίνα) Βρῆκα.

ΦΥΤΗΣ: Παίζοντας ταμποῦρλο στή λαμαρίνα;

ΑΚΗΣ: Ποῦ θά πάω ἐγώ; Φυλακή. Ἄπλούστατα.

ΠΕΤΡΗΣ: Τά χώματα σκεφτόμουν.

ΦΥΤΗΣ: Λέγε.

ΠΕΤΡΗΣ: Νά τ' ἀνακατεῦουμε μέ τά πατατόφυλλα καί νά τά ρίχνουμε στό σκουπίδια. "Ε! (Βγάζει λίγα χώματα) Νά λίγα χωματα. Ρίξε, Φυτῆ, ἐδῶ λίγα πατατόφυλλα. (Ο Φυτῆς ρίχνει πατατόφυλλα). Ωραία. Ὅριστε, κύριοι.

ΦΥΤΗΣ: Θαῦμα ἰδέα, Πετρῆ. Τάδες, Ἄκη, τό λύσαμε τό πρόβλημα. Καί μοῦ πνίγεσαι μέσα σ' ἓνα ποτήρι νερό!

ΠΕΤΡΗΣ: Τό κλειδί;

ΦΥΤΗΣ: Ἄρχισες πάλιν;

ΠΕΤΡΗΣ: Ξεκινῶ τό σκάψιμο. Φυτῆ. Ἄντε σκουπίζε τίς λαμαρίνες. (Ἀρχίζει τό σκάψιμο).

ΦΥΤΗΣ: Τίς λαμαρίνες, Ἄκη, κι ἀκούγεται τό σκάψιμο (Ἀρχίζει τό τρίψιμο τῆς λαμαρίνας). Δέν σ' ἀκούω, Ἄκη.

ΑΚΗΣ: "Α! (Ἄσπῶς).

ΦΥΤΗΣ: Τό κλειδί; "Οχι; "Εβγα, καῦμένε. ὄξω νά κοιτάζεις μὴν ἔρθει κανεῖς. Καί κροῦμε. Τί; "Ε! Ἄμε στό καλό (Φεύγει ὁ Ἄκης σπῶνοντας τοὺς ὦμους του). Εἶπες τίποτα, Πετρῆ; (Σταματᾷ τό τρίψιμο) Δέν σκάβεις;

ΠΕΤΡΗΣ: Πέτο τό χῶμα ὄξω. Σκέπασέ το μέ πατατόφυλλα. Πάρε ἓνα τενεκέ τῶν σκουπιδιῶν καί γέμισέ τον.

ΦΥΤΗΣ: Μὴ φωνάζεις, Πετρῆ. Ἄμα κουραστεις ἀλλάζουμε.

ΠΕΤΡΗΣ: Δέν παραπονιέμαι. Βιάζομαι. (Τραβᾷ ὁ Φυτῆς κοντά του τόν τενεκέ). Γέμιζε, Ἄντε...

ΦΥΤΗΣ: Σιγά... Ἐν ἴαξει τώρα.

ΠΕΤΡΗΣ: Ὅξω στό βαρέλι τῶν σκουπιδιῶν.

ΦΥΤΗΣ: Μὴ σκάβεις ὥσπου νά γυρίσω.

ΠΕΤΡΗΣ: Νά χάνουμε καιρό; Φαίνεται σ' ὄρεσε τό καθησιό ἐδῶ μέσα. Ρωτᾷς ἐμένα;

ΦΥΤΗΣ: Τί ἐννοεῖς; Ν' ἀκούσουν τά χτυπήματα καί νά μᾶς μαζέψουν;

ΠΕΤΡΗΣ: Νά θρεῖς μιᾷ λύση. Κεφάλι ἔχεις. Τί τῶχεις;

ΦΥΤΗΣ: Νά ρίξω τό σκουπίδιο καί θά σκεφτῶ... (Πάει νά φύγει).

ΠΕΤΡΗΣ: Στόσσυ και τὸ βρηκα

ΦΥΤΗΣ: Στάθηκα. Καί λεγε.

ΠΕΤΡΗΣ: Νά κουβαλήσεις μέσα ἐδῶ τὸ βαρέλι. Ὅταν τὸ γεμίσομε τὸ τραβᾶμε πιὸ πέρα ἐκεῖ πού εἶναι οἱ βαρέλες. Καί τ' ἀδειάζομε. Κόβει ἢ δὲν κόβει τὸ ξερό μου;

ΦΥΤΗΣ: Κόβει νά τὸ χαρεῖς. Νά ρωτήσω τὸν Ἄκη ἂν ἐπιτρέπεται.

ΠΕΤΡΗΣ: Νά τὸ κάμει ἔτσι πού νά ἐπιτρέπεται.

ΑΚΗΣ: (Μπαίνοντας) Τί γίνεται;

ΠΕΤΡΗΣ: Νά φέρουμε μέσα τὸ βαρέλι; (Πάει νά βγεῖ).

ΦΥΤΗΣ: Μείνε ἐσὺ ἐδῶ. Τὸ φέρνω μοναχός μου. Ἄδειανό εἶναι.

ΑΚΗΣ: Ἄλλη λαχτᾶρα ἐτούτη; (Φεύγει ὁ Φυτῆς).

ΠΕΤΡΗΣ: Τούτη ἡ δουλειά μόνο λαχτάρεις ἔχει. Θὰ τελειώσουν τὰ βᾶσανα μιὰ μέρα. Ἄκη. Νά, μὰ τὸν σταυρό πού σ' ὀρκίζομαι. Θὰ κερδίσουμε.

ΑΚΗΣ: Ἄλλοιῶς γιατί ἔεσηκωθήκαμε; Ἐ! ἔεσηκωθήκατε θέλω νά πῶ.

ΠΕΤΡΗΣ: Καλὰ τῶπες στήν ἀρχή. ἔεσηκωθήκαμε. Ὅλοι, ὅλοι. Γιά τρίψε λίγο τὴ λαμαρίνα, ν' ἀρχίσω τὸ σκάψιμο...

ΑΚΗΣ: (Σάν νά μιᾶ ἄλλος του). Ναι! ἔεσηκωθήκαμε ὅλοι, ὅλοι. Γιατί ὅμως; Ἐδῶ... (Ἀκούεται τὸ σκάψιμο) Σιγά, ντέ. Ἄ! τὴ λαμαρίνα καί θὰ μᾶς ἀκούσουν καί θὰ μᾶς ἀρπάξουν καί θὰ μᾶς ταραξοῦν (Ἀρχίζει τὸ τρίψιμο) κι' ἔχω τρία κουτσούβελα...

ΦΥΤΗΣ: (Μπαίνει, σέρνοντας τὸ βαρέλι) Τί λές ἐκεῖ. Ἄκη; Βοήθησε νά τὸ πάω πιὸ πέρα. Ποῦ λές νά τὸ βάλω;

ΑΚΗΣ: Γυναίκα, μάνα καί... πεθερό.

ΦΥΤΗΣ: Ἄ! Ἐδῶ; Καλὰ. Σταμάτα τὸ τρίψιμο! Δέν βλέπεις πετάει ὄξω χῶμα ὁ Πετρῆς.

ΑΚΗΣ: Τί εἶπα; τρία κουτσούβελα εἶπα (Βλέπει τὸ χῶμα). Ἄ! Κατάλαβα! σκουπίδια, πατατόφυλλα, βαρέλι...

ΦΥΤΗΣ: Πήγαινε ὄξω νά κοιτάξεις μήν ἔρθει ὁ... κύριός σου.

ΑΚΗΣ: Κύριος, ξεκύριος, δὲν τὴ γλυτώνω. Μ' ἔχετε φέρεῖ στοὺς φιλάτιμο καί τῶρα μὲ ταραξέτε (Πάει νά φύγει). Στόπ! (Πάγωσαν ὅλοι).

ΦΥΤΗΣ: Ἐβγα ὄξω, Πετρῆ! (Ἀκούονται βήματα).

ΠΕΤΡΗΣ: (Πετιέται ὄξω) Πατατόφυλλα, γρήγορα (Σκεπάζουν μὲ πατατόφυλλα τὸ σωρὸ τοῦ χῶματος).

ΦΥΤΗΣ: Γρήγορα κλείσε τὴν τρύπα. Νά σέ βοηθῶ νά κυλήσεις τὴν πλάκα.

ΑΚΗΣ: Στόπ!

ΠΕΤΡΗΣ: Εἶναι ἀργά. Ἄρχισε τὸ καθάρισμα. Γρήγορα Πατάτες, πατάτες, πατάτες (Ἰξάζονται καί οἱ δυὸ καί καθαρίζουν πατάτες).

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: (Ἀπὸ τὰ παρασκῆνια) Ὁ σκουπιδιάρης εἶναι ὑπόπτος;

ΔΕΥΤ. ΦΩΝΗ: (Ἀπὸ τὰ παρασκῆνια) Δουλεῦει ἐδῶ χρόνια. Σάν νᾶναι γέννημα καί θρέμμα τῆς φυλακῆς.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: (Ἀπὸ τὰ παρασκῆνια) Τότε πῶς βγήκε ὁ Στέλιος μὲς τὰ σκουπίδια;

ΔΕΥΤ. ΦΩΝΗ: (Ἀπὸ τὰ παρασκῆνια) Θάταν τυχαῖο. Δέν θὰ τὸν εἶδε ὁ σκουπιδιάρης.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: (Ἀπὸ τὰ παρασκῆνια) Θὰ βοηθῆσε ὁ δεσμοφύλακας. Αὐτός στέκει ἐκεῖ ὅταν ἀδειάζουν τίς βαρέλες τῶν σκουπιδιῶν μὲς τὸ κάρο. Δέν μέτρησε πού λείπει ἓνας κρατούμενος;

ΔΕΥΤ. ΦΩΝΗ: (Ἀπὸ τὰ παρασκῆνια) Δίκαιο ἔχεις. Ὁ δεσμοφύλακας εἶναι συνεννοημένος μαζί τους (Ἀπομακρύνονται οἱ φωνές).

- ΑΚΗΣ: Τ' ἀκούσετε; Μᾶς μυριστηκανε πιᾶ Ἀνακρίσεις καὶ παρακο-
λουθησι τῶρα. Πάει. Τὸ χάσαμε τὸ παιγνίδι. Κι ἔχω.
- ΠΕΤΡΗΣ: Τρία κουτσούβελλα, ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τᾶχει καλά. Καὶ τῶρ
δουλειά.
- ΦΥΤΗΣ: Νὸ σκάψω ἐγώ;
- ΠΕΤΡΗΣ: Ὁχι. Τὸ σκάψιμο εἶναι δουλειὰ δική μου. Δὲν ἔχεις σβελτά-
δα ἐσύ. Κι ἐγὼ βιάζομαι νὰ φύγω ἀπὸ ἔδω μέσα. (Ἐνὼ μιλοῦ χώνε-
ται κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι).
- ΦΥΤΗΣ: Ἄκη ὅ' ἀρχίσουμε δουλειᾶ; Τὶ κοιτάζεις ἐστὶ ἀφηρημένο ἀπὸ
τὸ παράθυρο; Δὲν ὑπάρχει οὐρανὸς μετὰ τῆ φυλακῆ. Θεὸς ὅεν θεὸς
οὐρανὸς δὲν ὑπάρχει. Ὁ οὐρανὸς εἶναι ἀπ' ἔξω, περὶ ἀπὸ τοὺς ψη-
λους τοίχους. (Ἀκούεται σκάψιμο). Ἄ! τρίψιμο τῆς λαμαρίνας, Ἄκη
ἔ. Ἄκη (Τὸν σπρώχνει). Ἀλλάθηκες, ντὲ ἡ κουφάθηκες. Ἄκη!
- ΑΚΗΣ: Πᾶω ἔξω. Νὰ πάρω λίγο ἀγέρα. Κᾶηκε.
- ΦΥΤΗΣ: (Σταματᾷ τὸ τρίψιμο) Εἶπες τίποτα;
- ΑΚΗΣ: Κᾶηκα εἶπα... (Φευγει).
- ΦΥΤΗΣ: Κᾶηκες; Κᾶηκε ὅλη ἡ Κυπρὸς κι' ὄχι ἐσὺ μονάχο. Στόπι! (Κτυ-
πᾷ δυὸ φορὲς δυνατῶ στὴ λαμαρίνα). Παναγιό μου. (Τὸ σκάψιμο ἔξα-
κολουθεῖ. Ξονακτυπᾷ δυὸ δυνατῶς. Τὸ σκάψιμο ὅμως δὲν σταματᾷ)
Καὶ δὲν ἀκούει. Παναγιό μου βοήθησέ μας. (Σκύβει κάτω ἀπὸ τὸ τρα-
πέζι) Πετρῆ, σκάσε. (Σταματᾷ τὸ σκάψιμο). Πατάτες (Ἀρχίζει νὰ κα-
θαρίζει πατάτες, σιγομουρμουρίζοντας ἓνα σκοπὸ) Ἄ! (μπαίνει φο-
βισμένος ὁ Ἄντρεας) Ἄντρεα
- ΑΝΤΡΕΑΣ: Γλύστρησα ὡς ἐδῶ. Πῶς πάει ἡ δουλειά;
- ΦΥΤΗΣ: Σκάβουμε. Πῶς ἤρθες ὡς ἐδῶ;
- ΑΝΤΡΕΑΣ: Μᾶς φέρανε ν' ἀδειάσουμε τίς βαρέλες τῶν σκουπιδιῶν μετὰ
τὸ κόρο. Νὰ τὸ χῶμα! Κατάλαβα. Ξεκινήσανε γιὰ τὸ τουνέλι εἶπο
Ἄκουσε. Μὰ ποῦ εἶναι ὁ Ἄκης, ὁ δεσμοφύλακας;
- ΦΥΤΗΣ: Ὁἔω καὶ προσέχει.
- ΑΝΤΡΕΑΣ: Ἐξω; Δὲν τὸν εἶδα. Τέλος πάντων. Ὁ Πετρῆς ποῦ εἶναι;
- ΦΥΤΗΣ: Στὴν τρύπα.
- ΑΝΤΡΕΑΣ: Σκάβει;
- ΦΥΤΗΣ: Εἶδα τὴ σκιά σου κι' ἀκουσο θήματα. Ἄμέσως τὸν εἰδοποίησα
νὰ σταματήσει τὸ σκάψιμο.
- ΑΝΤΡΕΑΣ: Κρατᾷς τὸ σχέδιο;
- ΦΥΤΗΣ: Τῶχει ὁ Πετρῆς.
- ΑΝΤΡΕΑΣ: Ὡραία. Λοιπὸν. Πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση... νὰ πρὸς τὸν
τοῖχο ἐκεῖ. (Δείχνει) Λίγο λοῦξά. Γιατί ἐδῶ ἀντίκρου εἶναι τὸ ἐξωκρι-
κὸ πόδι τοῦ τοίχου, μιὰ μέτρο πέτρα. Θὰ χάσουμε τὸν κόπο μας
ἔ! Τί ἐγίνε μετὰ τὸ κλειδί;
- ΦΥΤΗΣ: Στείλαμε σχέδιο στὸ ἐργαστήρι μας πέρα στὸ Ψημολόφου. Καὶ
πῆγε τὸ μήνυμα. Τὸ περιμένουμε ὥρα τὴν ὥρα.
- ΠΕΤΡΗΣ: Φυτῆ, ν' ἀρχίσω;
- ΦΥΤΗΣ: Ἐβγα, Πετρῆ. Ὁ Ἄντρεας εἶναι.
- ΠΕΤΡΗΣ: (Βγαίνοντας) Βρὲ ὁ Ἄντρεας; Σὲ μεταφέρανε ἀπὸ μαγερείο;
Θάψμα. Ὁ νοῦς ταῦ μηχανικοῦ ἐδῶ.
- ΑΝΤΡΕΑΣ: Ὁχι. Γλύστρησα ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ δῶ πῶς πάει ἡ δουλειά.
- ΠΕΤΡΗΣ: Περιφῆμα. Ἄ! πατατόφλουδες στὰ χῶματα (Ρίχνει λίγες).
- ΦΥΤΗΣ: Δουλειά! Πρέπει νὰ καθαρίσουμε λίγες πατάτες μὴν ἔρθει κα-
νεὶς καὶ μᾶς ὑποψιαστῆ.
- ΑΝΤΡΕΑΣ: Καὶ πῶς ἔχετε φτιάξει καλούπι τοῦ κλειδιοῦ;

ΦΥΤΗΣ: Γιά τὸ κλειδί μιλάς.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ναι.

ΦΥΤΗΣ: Ρώτησε τὸ μάστορη ἀπὸ ἐδῶ. Ὁ Πετρῆς, τοῦ λόγου του, τω-
φτιαξε.

ΠΕΤΡΗΣ: Σπουδαῖο πράμα. Καὶ τὰ στείλαμε στὸ σιδεράδικο τοῦ Ψημο-
λόφου.

ΑΚΗΣ: (Μημίοντας) Στὸν Ἄλέκο τὸ σιδερά τῶδωσα νὰ φτιάξει ἓνα
μπρούντζινο κλειδί. Μὴν τὸν ἀκοῦς γιὰ σιδεράδικο στοῦ Ψημολόφου
κλπ.

ΠΕΤΡΗΣ: Μὲ γέλασες;

ΑΚΗΣ: Τί σὲ γέλασα. Ὅταν εἶπα γιὰ... Ψημολόφου κόντεψε νὰ μὲ κα-
καθάρισουν. «Τί ξέρεις γιὰ Ψημολόφου» μὲ ρωτοῦν. (Μιμείται) Ποιὸς
σὲ στέλλει γιὰ πληροφορίες;» μὲ ρωτοῦν ἔ. «Ἰδέα δὲν ἔχω. Τρελ-
λάθηκες» τοὺς ἀπαντῶ κλπ. κλπ. Τὸ πῆρα κι' ἐγὼ στὸν Ἄλέκο. Φίλος
μου εἶναι. Τὸν Ἄλέκο καλέ... δίπλα στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ.

ΦΥΤΗΣ: Δηλαδή μᾶς τὴν ἔστησες;

ΑΚΗΣ: Σὰς τὴν ἔστησα; Στάσου ντέ. Ἔνας, δύο, τρεῖς. Τί διάβολο.
Ἔνας, δύο, τρεῖς. (μετρῶ δείχνοντάς τους). Κᾶηκα.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τί ἔπαθες, Ἄκη; Ἔ Πετρῆ, εἰσάστε σίγουροι γι' αὐτόν.

ΑΚΗΣ: Κᾶηκα. Τὰ τρία μου κουτσούβελα, ἢ γυναίκα, ἢ μάνα...

ΦΥΤΗΣ: Κι' ἢ πεθερά, οὐφ! μᾶς παρασκότισες.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Μὰ γιατί μᾶς μετρᾶς;

ΑΚΗΣ: Ἔνας, δύο, τρεῖς. Ἐγὼ θὰ παραδόσω ὕστερα ἀπὸ... στάσου νὰ
δῶ τὸ ρολόι μου... ὕστερα ἀπὸ ἓνα τέταρτο θὰ παραδόσω δυὸ κρα-
τούμενους. Πῶς, ποῦ, τί θὰ πῶ γιὰ τὸν τρίτο ἐσένα;

ΠΕΤΡΗΣ: Ὡ μᾶς τάραξες μὲ τὴν...

ΦΥΤΗΣ: πεθερά σου.

ΠΕΤΡΗΣ: Μὲ τὴν ἀγωνία του πῆγα νὰ πῶ.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Φεύγω ἐγὼ. Μὴν ἀνησυχεῖς. Στους σκουπιδιάρους ἀνήκω.

ΑΚΗΣ: Εὐτυχῶς. Δόξα νᾶχει ὁ Θεός. Στόπι! (Ἄκουονται θήματα) Κᾶη-
κα δυὸ φορές.

ΠΕΤΡΗΣ: Στρατιῶτες εἶναι. Ὁ ἐλεγχος. Τί θὰ γίνει μὲ τὸν Ἄντρεα;

ΦΥΤΗΣ: Τώρα τὰ μουσκέψαμε. Δὲν τὸ σκεφτήκαμε αὐτό. Ἄκη...

ΑΚΗΣ: Στόπι! Τσιμουδιά! Κάντε μωρέ, κάποια δουλειά. Κάτι, κάτι.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Βρῆκα. Σκουπιδιάρους εἶμαι. Ἄιντε. Φυτῆ, βοήθησε νὰ πά-
ρουμε ἔξω τὸ βαρέλι. Μένω ἔξω ἐγὼ, καὶ γυρίζεις τοῦ λόγου σου
ἐδῶ. Ἔτσι θὰ μετρήσει ὁ ἐλεγχος δυὸ κρατούμενους. Κουνήσου!

ΑΚΗΣ: Δόξα νᾶχει ὁ Θεός. Κόβει, κόβει τὸ μυαλό σας.

ΠΕΤΡΗΣ: Ἄντε κουνηθεῖτε, βγόλτε ὄξω τὸ βαρέλι. Ἐγὼ θὰ σκευίσω
καὶ νὰ γεμίσω τὸ μαγειριὸ σκόνη. (Οἱ δυὸ μεταφέρουν τὸ βαρέλι
ἀγκομαχώντας, ὁ ἄλλος σκουπίζει τὸ δάπεδο).

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: Συγγνώμη, κύριε. Σκουπίδια εἶναι... (Ἄπὸ τὰ παρασκήνια).

ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ: Ἄι στὸ διάβολο. Πάμε ἀλλοῦ. Κουζίνα εἶναι τούτη ἢ
ἀσβεστοκάμινο.

ΑΚΗΣ: Πάει τὸ κακὸ πιὸ πέρα.

ΠΕΤΡΗΣ: (Σταματῶ τὸ σκούπισμα). Κι' ὁμως, Ἄκη, μὲ γέλασες μὲ τὸ
κλειδί.

ΑΚΗΣ: Γιατί σὲ γέλασα; Ἐγὼ στὴν ἀρχὴ θαρροῦσα πῶς μοῦ σκαρώνε-
τε κάποια μπαμπουσιὰ. Πῆρα, λοιπὸν τὸ καλούπι στὸν Ἄλέκο. Δικὸς
μου ὄνθρωπος εἶναι. Σίγουρος θᾶμουν. Στὸ κάτω κάτω ἐγὼ τὸ πῆρα
τὸ κολούπι, ἐγὼ θὰ φέρω τὸ κλειδί. Λόγο θὰ σοῦ δώσω τώρα;

ΠΕΤΡΗΣ: Πωπώ! Άναψε ο Άκης! Δόξα νάχει ο Θεός που γύρισε ή πολληκαριά στο στήθος σου. Όχι να μου κλαψαρίζεις σαν τό βυζα σταρούδι. Κοί να φοβάσαι και την πεθερά

ΑΚΗΣ: Νά τή ρουφηξεις τη γλώσσα σου. Έσύ θά με παρεις στο λαιμο σου και τά...

ΠΕΤΡΗΣ: Τρί σου κουτσουβέλο

ΑΚΗΣ: Στόπ! (Άκούονται βήματα) Τή δουλειά σου, ντέ!

ΠΕΤΡΗΣ: Σκούπισμα ή πατάτες

ΑΚΗΣ: Πατάτες, ντέ. Μαγερας είσαι

ΦΥΤΗΣ: (Μπαίνοντας) Πάει κι αυτό

ΑΚΗΣ: Τοῦ λόγου σου είσαι. Άιντε δουλειά πιά.

ΦΥΤΗΣ: Σκάψιμο πάλιν. Πάει πάλι

ΠΕΤΡΗΣ: Πατάτες. Να τελειώσουμε γιατί σέ... σέ πόση ώρα. Άκη. Ο' αλλάξεις θάρδι.

ΑΚΗΣ: (Κοιτάζει τὸ ρολοὶ του) Μπ! Δέκα δώδεκα λεπτά

ΠΕΤΡΗΣ: Νά σιάξουμε πρώτα τὸν τοπο Σίγουρα πράματα. Κι ὕστερα κοιτάμε και τις πατάτες. Ε Βοηθησε να βάλω τήν πλάκα (Τή βάζουν). Ωχ! Ωραίο. Μα δεν βράς φοίνεται μεγάλη ήσυχια ὅξω. Δέν ἐρχόταν ὁ ἔλεγχος πριν λίγο

ΦΥΤΗΣ: Κάτι μᾶς ἐτοιμαζούν οἱ Ἑγγλεζοί.

ΠΕΤΡΗΣ: Ἡ ἐμεῖς τοὺς ἐτοιμαζουμε. Ζητοῦν οἱ δικοὶ μας με κάθε τρόπο να φύγουμε ἀπο τή φυλακή, γιατί μᾶς ἔχουν λέει, μεγάλη κινάγκη... κάτι σοβαρό σχεδιάζουν οἱ δικοὶ μας.

ΑΚΗΣ: Κουνηθείτε. Ἐρχεται ὁ αντικαταστάτης μου

ΠΕΤΡΗΣ: Καί δέν τὸν χωνεύω. Ἐχει ἓνα περιπαικτικό γέλιο! Λές νάναί ἐναντίον μας; Ἡ ἀπό φυσικό του γέλο με τοῦτο τὸν ὕσχημο τρόπο

ΦΥΤΗΣ: Φυσικό του θάναί. Τωχει να περιπαίζει, ἔχεις δέν ἔχεις κέφι

ΑΚΗΣ: (Ποῦ βλέπει τὸ παράθυρο) Ἐρχεται κι ὁ ἀρχιδεσμοφύλακας. Μήπως θά κάμουν ἔλεγχο; (Γυρνᾷ και τοὺς μετρᾷ) Ἐνας δύο ἔν τάξει εἶμαστε. Δύο παρέλαθα, δυο παραδίδω.

ΠΕΤΡΗΣ: Τελειώσαμε. Ἄ! φαίνεται χῶμα ἐδῶ κάτω. Γιῶ κοιτάξε τὸ μάρμαρο! Μολογᾷ μόνο του πως τὸ μετακινήσαμε. Παπώ! Ἄ βρήκα (Πάει πρὸς τὸ φούρνο).

ΦΥΤΗΣ: Ποῦ πᾶς κατὰ τὸ φούρνο;

ΑΚΗΣ: Ἐνας, δύο. Ἐν τάξει. Δύο παρέλαθα, δύο παραδίδω (Γυρνᾷ πρὸς τὸ παράθυρο)

ΠΕΤΡΗΣ: Γιατί πᾶω κατὰ τὸ φούρνο; Νά πάρω καρβουνόσκονη να ρίξω χᾶμω. Θ' ἀκούσουμε κατὰδᾶ πως εἶμαστε ἀκόθαρτοι, τεμπέληδες κλη κλη. Ἡ δουλειά μας ὅμως θα γίνει. (Σκορνᾷ καρβουνόσκονη χᾶμω)

ΑΚΗΣ: Μᾶς ἐπνίξες, ντέ. Σούτ! Κοντᾷ είναι.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: Δεσμοφύλακα.

ΑΚΗΣ: Μάλιστα, κύριε

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: (Ἐπὸ τὰ παρασκήνια) Γιῶ ἔλα ἔξω. Βρέ μᾶς ἐπνίξες. Ντουμᾶνι εἶναι ἐκεῖ μέσα.

ΑΚΗΣ: Μάλιστα, κύριε (Φεύγει)

ΠΕΤΡΗΣ: Ὁχι θά σᾶς τὸ βάλω στο πιάτο και θά σᾶς πῶ ὀρίστε φάτο. Ἐ! πατάτες.

ΦΥΤΗΣ: Πατάτες. (Κάθονται) Πατάτες, γιαχνί, πατάτες ψητές, πατάτες θραστές, πατάτες τηγανιτές, πατάτες, πατάτες.

ΠΕΤΡΗΣ: Καί τί σέ νοιάζει ἐσένα; Φαί δέν εἶναι. Στά χωριῶ τί τρώγαμε; Ἄσε πού ἄμα εἶχε μπλόκο περνούσαμε μ' ἓνα ξεροκόμματο

όλη μέρα. Ψηλοπιάστηκες έδω μέσα.

ΑΚΗΣ: (Μπαίνοντας) Εύχή απ' τή μάνα μου έχω.

ΠΕΤΡΗΣ: Δηλαδή;

ΑΚΗΣ: Σκολνάμε. Δέν έχει άλλη βάρδια. Θα σās πάω στα κελιά. Χλόη! νά σās διπλοτριπλοκλειδώσω για νά πάω κι' εγώ...

ΠΕΤΡΗΣ: Στα τρία σου κουτσούβελα, στή γυναίκα σου, στή μάνα σου και...

ΦΥΤΗΣ: Στήν πεθερά σου.

ΑΚΗΣ: Παλιοτόμαρα... κι' έμπλεξο μαζί σας. (Όρμη νά τούς κτυπήσει κι' εκείνοι σπαρταρούν στα γέλια).

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Η Ε Ι Κ Ο Ν Α

(Σβήνουν τ'α φώτα στην σκηνή. Σε λίγο αρχίζει νά θαμποφέγγει. Έχει περάσει καιρός από τήν μέρα που άρχισε τ'ο σκόψιμο).

ΠΕΤΡΗΣ: Μόλις ξημέρωσε.

ΦΥΤΗΣ: Νά περιμένουμε λίγο.

ΠΕΤΡΗΣ: Δυό μήνες παιδεύομαστε. Κι' άκόμα δέν φτάσαμε ως έξω απ' τόν τοίχο τής φυλακής.

ΦΥΤΗΣ: Θα ρηώ πώς μās υποψιάζονται.

ΠΕΤΡΗΣ: Και πώς τ'ο κατάλαβες;

ΦΥΤΗΣ: Στέλλουνε στρατιώτες με τόν σκουπιδιάρη. Σε κάθε βαρέλα μπήγουνε μιá σιδερένια θέργα κι' άνοκατεύουν τ'α σκουπίδια.

ΠΕΤΡΗΣ: Για νά βρούνε κρατούμενο!

ΦΥΤΗΣ: "Α! Τότε αυτό είναι. Άλλά πού βλέπουν και χώματα;

ΠΕΤΡΗΣ: Λές νά τ'ο κόψει τ'ο ξερό τους; Άμφιβάλλω. Άν δέν τούς τ'ο σφρξεί κανένας καλοθελητής, δέν θά τ'ο πάρουν μυρωδιά μήτε στόν αιώνα τόν άπαντα.

ΑΚΗΣ: (Μπαίνοντας) Δουλειά ντέ! Τ'ο ρίξετε στο ηρωινό κουβεντολόι; Τότε νά σās παραγγείλω και καφεδάκι. Κρατούμενοι μωρέ, είσαστε. Δέν κάθαστε στο καφενείο τής γειτονιάς σας...

ΠΕΤΡΗΣ: Ποιά δουλειά, Άκη; Τσάπ-τσούπ ή πατάτες;

ΑΚΗΣ: Κατά συνείδηση.

ΠΕΤΡΗΣ: Ή συνείδηση και τ'ο συμφέρον λένε και τ'α δυό. Άκουσε, Άκη. Τ'ο νοιώθουμε πώς σέ βάλαμε σέ μεπελάδες.

ΑΚΗΣ: Κι' έχω τρία...

ΦΥΤΗΣ: Σταμάτα. Άκη, τ'ο μνημονοχάρτι με τ'α τρία κουτσούβελα και τ'α λοιπά, γιατί μās έπρηξες — δυό μήνες τώρα — τ'ο σηκώτι.

ΠΕΤΡΗΣ: Ψυχραιμία, Φυτή. Δέν έχεις παιδιά και δέν ξέρεις άπό καιμό παιδιών. Λοιπόν, Άκη, τούτος ο τόπος θά σου τ'ο πληρώσει μιá μέρα τ'ο καλό και τις εύκολίες πού μās κάνεις. Δέν ήσουν υπόχρεας νά μās βοηθήσεις. Άλλά τ'ο θέλησες χωρίς νά σ'ο φοβερίσουμε. Έλευθερα διάλεξες. Γι' αυτό θάχεις τήν πληρωμή σου.

ΑΚΗΣ: Πληρωμή; Με κοροϊδεύεις; Ή πληρωμή είναι έδω μέσα στο στήθος (Κτυπά τ'ο στήθος του). Τούτο θέλησε νά σās βοηθήσει κι' όχι τ'α λογάκια σας κι' οί ύποσχέσεις σας. Άι τώρα δουλειά. Όποια δουλειά θέλετε. Έγώ θά κοιτώ απ' τ'ο παράθυρο. Έχει κίνηση πολ-

Λή... Ξέρετε:

ΠΕΤΡΗΣ: "Όχι! Άλλα νά ετοιμαζομαστε (Ένω μιλούσε ο Άκης εκείνοι τ'α ετοιμάζανε: λαμαρίνες, πατάτες, τραπέζι κλπ.)

ΑΚΗΣ: Ψιθυρίζεται πώς θά κλείσει τ'ό ζήτημά μας. "Αν υποχωρήσει λιγάκι ο Άρχιεπίσκοπος στις απαιτήσεις του, θά δώσουν οί Έγγλέζοι περισσότερα.

ΠΕΤΡΗΣ: Τρίχες.

ΑΚΗΣ: Τί τρίχες καί ξετρίχες. "Αν είχες τρία κουτσούβελα

ΦΥΤΗΣ: Μήν άρχίσεις τ'ό μνημονοχάρτι...!

ΠΕΤΡΗΣ: Τ'ό τσαπί πού είναι;

ΦΥΤΗΣ: Στή σακούλα πού κρατάς. Ρίξε χάμω τίς πατάτες νά τ'ό βρεις. Έσύ δέν τ'ώβολες εκεί;

ΑΚΗΣ: Ναι εκεί μέσα τ'ώβολες χθές βράδυ.

ΠΕΤΡΗΣ: Βρέ στό τουνέλι τ' όψησα. Τ'όσο μέ τ'ώραξες χθές τ'ό άπόγευμα στό κτύπημα γιά νάβγω πού τ'ό πέταξα κάπου εκεί μέσα (Ρίχνει τίς πατότες). Έδ'ω στή σακούλα έχωσα τ'ό φανάρι.

ΑΚΗΣ: Λέω κι' εγώ μήν τ'αχω χαμένα; Άφοϋ οέ είδα πού πασπάτευες μές τίς πατάτες. Λοιπόν, πού λέτε, ή πολιτική θέλει σβελλάδα. Λάστιχο είναι. Πότε τ'ό π'ας άπ' έδ'ω, πότε τ'ό π'ας άπ' εκεί. Κατά πού σου συμφέρει, λέω. Καί κατά πού σου ρ'αρχονται τ'ό πράγματα λέω. Άλλοιως τ'ά κάνεις θάλασσα. Κι' έδ'ω είναι ευθύνη. Σέρνεις πίσω σου κόσμο καί κοσμάκη. Ποιάς είναι ούτός; Νάχομε πρ'ωινές λοχτάρες. (Κοιτάζει άπ' τ'ό παράθυρο).

ΠΕΤΡΗΣ: Φυτ'ή, δέν όκούω εύκολο τ'ά κτυπήματά σου. Πρέπει ν'ό βρουίμε άλλο τρόπο νά μέ ειδοποιάς.

ΑΚΗΣ: Ό Άντρέας. Έρχεται άπό τ'ό σκουπίδιο. Πωπ'ω, θ'ό μ'ας κάμει ούτός. Ν'ότος πάει άλλοϋ. Τόν μυριστήκανε.

ΦΥΤΗΣ: Είναι άλλος τρόπος νά μέ ειδοποιάς; Σκέψου!

ΠΕΤΡΗΣ: Μι'ό στιγμούλα. Τόν τσαγκάρη μέ τ'ήν κατσίκα θυμήθηκο.

ΦΥΤΗΣ: "Έ;

ΠΕΤΡΗΣ: Τ'ό παραμύθι, ντέ, τ'ό Ξέρεις;

ΑΚΗΣ: Τ'ό λέει ή μάνα μου σ'α τρία μου κουτσούβελα.

ΠΕΤΡΗΣ: Σιωπή, Φυτ'ή. Λοιπόν, νά κατεβάσουμε ένα σκoinί, πού θ'ό μ'ας τ'ό φέρει ο Άκης. Θ'ό τ'ό δέσω στό... πόδι μου.

ΦΥΤΗΣ: Κατσίκα.

ΠΕΤΡΗΣ: "Όταν τραβάς σημαίνει νά σταματήσω τ'ό σκάψιμο. Δυ'ό φορές τ'ό τράβηγμα σημαίνει «έβγα έξω γρήγορα». Τρείς φορές τ'ό τράβηγμα σημαίνει «καήκαμε». Έν τάξει;

ΦΥΤΗΣ: Θούμα.

ΑΚΗΣ: Καί πρέπει εγώ ν'ό βρω σκoinί. Καί νάχει όρκετό μάκρος θέβαια. Καί νά τ'ό τυλιχτώ, βέβαια, γιά ν'ό τ'ό περάσω άπ' τ'ή σωματική έρευνα πού μ'ας κάνουν. "Έ;

ΦΥΤΗΣ: Στή μέση σου.

ΑΚΗΣ: Κι' αν γίνει έρευνα καί στή μέση μου; Τί δικαιολογία ν'ό π'ω;

ΦΥΤΗΣ: Κάτι θ'ό βρεις νά πεις. "Α! μήπως άρχίσεις τίς κλάψες γιά τ'ά τρία κουτσούβελα, γι'ατί μά τ'ό Θεό θ'ό κτυπήσω τ'ό κεφάλι μου σ'όν σιδερένιο φούρνο.

ΠΕΤΡΗΣ: Μήν πολυσκοτίζεστε. Βρήκα.

ΦΥΤΗΣ: "Άλλην ιδέα;

ΑΚΗΣ: Γιό νό καῶ.

ΠΕΤΡΗΣ: "Ἐχω σκοινί.

ΦΥΤΗΣ: Τί; ποῦ τὸ θρῆκες;

ΠΕΤΡΗΣ: Μάζεα ἓνα κομμάτι ὀπ' ἐδῶ, ἓνα κομμάτι ἀπ' ἐκεῖ. Ποῦ τὰ βαλα; "Α! στή σακούλα πέρα. Τῶχα γιὰ μιὰ ἄλλη δουλειά. Νά πού ἦρθε ἡ ὥρα του. (Τὸ βρίσκει). Νότο. "Ἄντε τώρα νά στρωθοῦμε στή δουλειά.

ΦΥΤΗΣ: Δόσε τὸ πόδι σου νά τὸ δέσω.

ΠΕΤΡΗΣ: "Ἄσε τ' ἄστεια καὶ τὸ δένω μονάχος. Ὅριστε. "Ἐτοιμος.

ΦΥΤΗΣ: Κούχ! Κατσικα.

ΑΚΗΣ: Χαχά! κατάσταση.

ΠΕΤΡΗΣ: Τὸ κακὸ σου τὸν καιρὸ... τσαγκάρη. Μπαίνω στὸ τουνέλι.
(Χάνεται).

ΑΚΗΣ: Στὸ παράθυρο ἐγώ.

ΠΕΤΡΗΣ: (Ἐπανεμφανίζεται) Νά τὸ δέσεις, Φυτῆ στὸ πόδι σου.

ΦΥΤΗΣ: Ἐγώ; Γιατί παροκαλῶ;

ΠΕΤΡΗΣ: "Ἄν μοῦ τύχει τίπατα τὸ ἀπρόοπτο νά σέ εἰδοποιῶ μὲ τὸ τράβηγμα τοῦ σκοινιοῦ.

ΦΥΤΗΣ: Σωστὰ λές. Τσαγκάρης καὶ κατσικα ἑκατὸ ἀτὰ ἑκατὸ (Τὸ δένει).

ΠΕΤΡΗΣ: (Ἐνῶ χάνεται) Τοῦ ἀπάνω κόσμου κατσικα.

ΦΥΤΗΣ: "Ἄει στὸν...

ΑΚΗΣ: Χριστὸς! Μὴ βλαστημᾶς. Τοῦτες οἱ δουλειές θέλουν νά καλοπιάνεις τὸν Θεό. Τοῦ διαβόλου δουλειές εἶναι, μὰ μακριὰ τὰ ροῦχα σου ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ διάβολο.

ΦΥΤΗΣ: Μάλιστα. Τέτοιες κουβέντες νά λές. "Ὅχι, κλαψουρισματα καὶ κουτσούβελα κι' ἔρευες καί... καί... Τράβηγμα τοῦ σκοινιοῦ; Μιά, δυὸ, τρεῖς; Πωπῶ! Κάτι συμβαίνει μέσα στὸ τουνέλι. (Γονατᾶ καὶ ρωτᾶ) Τί συμβαίνει; Πετρῆ;

ΑΚΗΣ: (Πλησιάζοντας) Καμμιά λαχτάρη;

ΦΥΤΗΣ: "Ἐ Πετρῆ. Μίλησε. Πῶ πῶ! Βρωμάει τὸ τουνέλι. Σοῦ δίνει ἡ μικρωδιά;

ΑΚΗΣ: Βρωμάει; Δηλητηριώδη ἀέρια! Καήκαμε. Κάηκα.

ΠΕΤΡΗΣ: (Ἄνεβαίνει μουσκεμένος) Καήκαμε.

ΦΥΤΗΣ: Δηλαδῆ;

ΠΕΤΡΗΣ: ἌΚτύπησα μιὰ σωλήνα. Ποῦ ἀπὸ καλὸ νά τῆ δῶ; "Ἦτανε στή σκιὰ. "Ἐνα κλεφτοφάναρο τί νά σοῦ κάμει; Καὶ τρεχολογᾶ βρωμιὰ καὶ δυσωδία. Θά μᾶς γεμίσει καὶ τὸ τουνέλι. Πῶς διάβολο θά δουλέψω; Κτύπησ' ἐσύ λίγο τὸ κεφάλι σου νά κατεβάσεις καμμιά ἰδέα!

ΑΚΗΣ: Νά παραδοθοῦμε. Μπορεῖ νά μᾶς λυπηθοῦν. Δέν ὑπάρχει πιὰ σωτηρία.

ΦΥΤΗΣ: Δάγκωσε τῆ γλώσσα σου καὶ μὴν κακομελετᾶς.

ΠΕΤΡΗΣ: Νά κάμω τοῦτο; Τίπατα δέ γίνεται. Νά κάμω τ' ἄλλο; Πάλιν τίποτ' ἄλλο δέ γίνεται. Νά στρώσω χῶμα; Λάσπη γίνεται καὶ ξεκολλᾶ. Σκέψου ντέ!

ΑΚΗΣ: Τὸ κακὸ δέν θέλει ὦρα νά γενεῖ. Κατεβαίνει ἐκεῖ πού δέν τὸ περιμένεις.

ΦΥΤΗΣ: Νά ρωτήσουμε τὸν Ἄντρεα. Μηχανικός εἶναι, ἀρχιτέκτονας εἶναι, γεφύρια στήνει, ὑπονόμεους σχεδιάζει, καὶ ξέρεῖ ἀπὸ τέτοια. ἘΞ-ἄλλου αὐτὸς μᾶς ἔφτιαξε τὸ σχέδιο. "Ἄκη!

ΑΚΗΣ: ἌΡκετὰ μ' ἔχετε μπλέξει.

πός ἢ ἡ περίπολος. Ἐνῶ ἂν τὴν σκεπάζει τὸ χορτάρι. πού θά τῆ δοῦν;

ΦΥΤΗΣ: Φτάσε πρῶτα ὡς ἐκεῖ καί... βλέπουμε.

ΠΕΤΡΗΣ: Βράδυ; Μά εἴμαστε διπλοτριπλοκλειδωμένοι στά κελιά. Ν' ἀργοπορήσουμε τὸ δειλινό; Μά προτοῦ σκοτεινιάσει μᾶς διώχνουν ἀπὸ δῶ μέσα.

ΦΥΤΗΣ: Μά γιατί χάνεις καιρὸ, Πετρή; Ἐμπα στό τουνέλι γιατί μπορεῖ νά κλείσανε τίς σωλήνες.

ΠΕΤΡΗΣ: "Α! ναί! Τὸ σκοινὶ νά δεθοῦμε. Παραγίναμε κασιόκες. Τὰ σακούλια. Βοήθα ντέ. Δέσε τὸ σακούλι μὲ τὸ τοιμέντο (Φεύγει, Ξανάρχεται) τὸ φανάρι. Ποῦ τ' ἄφησα; Τὸ φανάρι; Φυτῆ...

ΑΚΗΣ: Νάτο ἐδῶ στὸν φουῖρνο (Τὸ φέρνει. Φωνὴ ἀῆ' ἔξω) "Α! Καή-καμε.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: "Α! ἔκλεισε ἡ λεκάνη. Οὔτε νά πλυθοῦμε δὲν μπορούμε πιά;

ΑΚΗΣ: Τ' ἀκοῦτε; "Ολα εἶναι ἔτοιμα.

ΠΕΤΡΗΣ: Ἐτοιμα. Μπαίνω (Φεύγει).

ΦΥΤΗΣ: Νὰ προφτάσει νά τὴν κτίση πρὶν ξεσηκωθεί ὁ κόσμος! Κοίταξε ἀπρόοπτο. Τὸ χορτάρι τώρα. "Αν ἦταν ἀνοιξη, σίγουρα θάχαμε ψηλὸ χορτάρι. Τώρα μόλις χνουδίσε ἡ γῆ. Σ' ἀρέσει ὁ πράσινος κάμπος, "Ακη;

ΑΚΗΣ: Ἐμένα τὸ λές; Χωριάτης εἶμαι μὲ τὰ ὄλα μου. Πῶς μοῦτυχε κι ἦρθα ἐδῶ μέσα; δὲν ξέρω. Τοῦτο τὸ κεφάλι τὸ φταίει ὄλα. Εἶπα: ἡ πόλη ἔχει πλοῦτο, ζωὴ, προκοπὴ. Καὶ νά τὴν προκοπὴ μας. Φυλάγω κλέφτες, φονιάδες... Τί ἀγριεύεις, Φυτῆ; Δέν ἐννοῶ ἐσᾶς. Αὐτοὺς πού φυλάγω τόσα χρόνια. "Ανκαί μ' αὐτοὺς δὲν εἶχα τίς λαχτάρες πού νοιώθω μαζί σας.

ΦΥΤΗΣ: Ἐγὼ παιδευόμουν μὲ τὸ φόρμακο καὶ τὸ δηλητήρια. Μιά μέρα παρατρίχα θάχανα τὸ μάτι μου. "Ανοιξα μιά μπουκάλα ἀμμωνία, θράχηκε τὸ χέρι μου καὶ χωρὶς νά τὸ σκεφτῶ πῆγα νά τρίψω τὸ μῶτι μου. Κεῖνη τὴν ὥρα πού νά πάρει ἡ ἀργὴ μ' ἐπιασε ἡ φαγούρα, π' ἀνάθεμά την! Μοῦβουλε τῆ φωνῆ τ' ἀφεντικό γιὰ κάτι, τᾶχασα καὶ κατέβασα τὸ χέρι. Κί' ἔτσι γλύτωσε τὸ μάτι μου.

ΑΚΗΣ: "Ασε τίς παλιές, καλές ἐποχές. Τώρα μᾶς καίει τ' ἀναμένο σίδερο. Λένε πῶς αὔριο - μεθαῦριο κάτι θά γίνει. Τὰ ξεσηκώματα τελειώνουν ξαφνικά. Ἐτσι λένε.

ΦΥΤΗΣ: Ἐμεῖς τώρα ξεκινᾶμε. Ἄλλὰ κάτω δὲν τὰ βάζουμε.

ΑΚΗΣ: Καὶ τὰ κολπάκια;

ΦΥΤΗΣ: Τῶν Ἑγγλέζων; Μπαγιατέψανε. Τὰ ξέρει ὄλος ὁ κόσμος.

ΠΕΤΡΗΣ: (Βγαίνει) Τελείωσα. Μιά, δυὸ, τρία κτυπήματα καὶ φάνηκε τὸ φῶς. Τὸ φῶς ἔξω. Ὁ ἔξω κόσμος.

ΦΥΤΗΣ: "Ε... ἔξω; Τώρα;

ΠΕΤΡΗΣ: Ἐκτίσα γύρω τῆ σωλήνα στό πι καὶ φι. Ὑστερα, εἶπα νά δώσω μῖο - δυὸ τσαπιές νά δῶ τί γίνεται. Σκέφτηκα ν' ἀνοίξω λίγο νὸ βεβαιωθῶ. Κι εἶδα τὸ φῶς. Τὸ χορτάρι ψήλωσε καὶ κρύβει τὴν τρύπα. Ἀπόψε κι ὄλας μπορούμε νά τὸ σκάσουμε.

ΑΚΗΣ: Κί' ἐγὼ;

ΠΕΤΡΗΣ: Θᾶσαι ἡουχος στό σπιτάκι σου.

ΑΚΗΣ: Κι αὔριο;

ΠΕΤΡΗΣ: Θά σέ πάρουμε μαζί μας στό θουνό. Ἐχουμε τόπο νά σέ κρύψουμε.

ΑΚΗΣ: Καὶ τὰ τρία...

ΠΕΤΡΗΣ: Κουτσούβελα...

ΦΥΤΗΣ: Καί τὰ λοιπά καί τὰ λοιπά, θά τὰ γαίζουν οἱ ἄνθρωποι μας, ὁ κόσμος ὅλος.

ΠΕΤΡΗΣ: "Ὅλοι εἶμαστε ξεσηκωμένοι. Καί τώρα εἰδοποίησε στό κελιά. Τό κλειδί; Τό κλειδί;

ΦΥΤΗΣ: Θά τό πάρω ἐγώ. Ἐμπρός. Ἄκη. Τί παλόθωσες; Φεύγουμε γιό τό βουνό.

ΠΕΤΡΗΣ: Ξεδέσου, βρέ κατσικα. Θά κατέθω στό τουνέλι λεύτερος, νά τὰ δῶ ὅλα μιά φορά ἀκόμη. Πρέπει νᾶμαι σίγουρος ἐδῶ. Στάσου. Νά τὰ σχεδιάσουμε γιά μιά τελευταία φορά! Νά! ἐδῶ τό κλεφτοφάναρο. Τό τσαπί τῶχω δίπλα στ' ἄνοιγμα. Ὑστερα... τί καθόμαστε καί ψάλλουμε; Ὁ Θεός βοηθός. Τί (Θόρυβος ἔξω) Τώρα; Τήν τελευταία στιγμή; Θά μᾶς χαλάσουν τὰ σχέδια.

ΑΚΗΣ: Ταραχή στήν αὐλή. Κινήσεις βλέπω.

ΠΕΤΡΗΣ: Τί συμβαίνει;

ΦΩΝΗ: Ζήτω... Ζήτω...

ΠΕΤΡΗΣ: Καήκαμε. Ἄν ἔχουμε στάση, θά μᾶς κλείσουν. Τρέξε ντέ. Πρόλαβε.

ΑΚΗΣ: Τί νά προλάβω; Νά καῶ;

ΠΕΤΡΗΣ: Καί τό ἄνοιγμα εἶναι ἔτοιμο. Τό χορτάρι τό σκεπάζει. Τό κλειδί τῶχουμε. Τό φανάρι στόν τόπο του. Ὅλα ἔτοιμα. οἱ κόποι δυό μηνῶν, τριῶν μηνῶν...

ΦΥΤΗΣ: Κρατῶ τό κλειδί.

ΦΩΝΗ: Ζήτω... Ζήτω... (Ἐθνικός ὕμνος).

ΦΥΤΗΣ: Σταματεῖστε τή στάση. Δέν εἶναι ὦρα. Εἶμαστε ἔτοιμοι γιά φευγιό. Σταματεῖστε... Ἄκη.

ΑΚΗΣ: Ἄδύνατο. Θεέ μου!

ΦΥΤΗΣ: Κοιτάξετε! ἔρχεται τρεχάλα ὁ Ἄντρέας.

ΠΕΤΡΗΣ: Ὁ Ἄντρέας; Κατοστραφήκαμε.

ΑΝΤΡΕΑΣ: (Μπαίνοντας) Δόξα νῶχει ὁ Θεός.

ΠΕΤΡΗΣ: Θάλασσα, θάλασσα. Τί χρειάζεται ἡ στάση; Ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Ἐφτασο στ' αὐλάκι. Μπήκε τό φῶς στό τουνέλι. Τῶδα μέ τὰ δυό μου μάτια. Ἐνα ὠραίο, πολύ ὠραίο φῶς. Καί τό χορτάρι ψήλωσε καί σκεπάζει τό ἄνοιγμα. Δίπλα ἔχω τό τσαπί γιά νά μεγαλώσω τό ἄνοιγμα...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πετρῆ μου...

ΠΕΤΡΗΣ: Κι' ἐοεῖς ὅλοι μοῦ καταστρέφετε τ' ὄνειρο. Τσαπίζα τρεῖς μῆνες. Πλήγισαν οἱ φουχτες μου. Βρώμησα. Πνίγηκα. Κι' ὅλα τοῦτα πᾶνε τ' ἄγέρα τώρα. Κι' ἂν μᾶς τσακώσουν θά μποῦμε στό μπουντρούμι μερόνυχτα (Κλαίει).

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πετρῆ, ἔγινε συμφωνία. Αὔριο μᾶς ἀφήνουν ἐλεύθερους. Ἄνοιγουν οἱ φυλακές καί φεύγουμε.

ΦΥΤΗΣ: Τέλειωσε ἡ ἐνανάσταση; Νικήσαμε; Φεύγουμε εἶπες;

ΑΚΗΣ: Δόξα νῶχει ὁ Θεός!

ΠΕΤΡΗΣ: Δηλαδή δέν εἶναι στάση;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ὅχι. Ἐνθουσιαστήκανε τὰ παιδιά.

ΦΥΤΗΣ—ΑΚΗΣ: Τέλειωσε... Νικήσαμε... Ζήτω... (Γέλια)

ΠΕΤΡΗΣ: Ἐνῶ ἐγώ κτυποῦσα τὰ τελευταῖα κτυπήματα κι' εἶδα τό φῶς τοῦ ἔξω κόσμου τρία λεπτά πρὶν; ΤΡΙΑ ΛΕΠΤΑ ΠΡΙΝ!!!

Κύπρος Χρυσάνθης